

A peremre szorultak

Az utóbbi időkben sokat hallunk a peremre szorultak megsegítéséről, mely valóban Krisztusi cselekedet. Jó is, hogy több szó esik róla, hiszen a ma embere elég énközpontúvá vált a média, a filmek és a hit lanygulása hatására. Ma már sokszor pótcselekvésként jelenik meg egy-egy adakozás a peremre szorultaknak. Ez azonban csak akkor krisztusi cselekedet, ha szereteten alapul, ha a személyes odafigyelés is benne van.

A peremre szorultakhoz történő lehajlásról mindig beszélni és gondolkodni kell, hogy mi, keresztények mennyit vállaljunk, mennyire tudjuk és akarjuk kivenni részünket belőle? Ezeket elmélkedve felmerült bennem a kérdés, hogy kit, illetve kiket nevezünk vagy nevezhetnénk peremre szorultaknak? Csak a koldusok, a szegényes viskókban lakók, a súlyos betegek a peremre szorultak? Első ránézésre természetesnek látszik a válasz. Ha jobban megvizsgáljuk, akkor ez csupán felszínes, evilági meghatározás.

A pontosabb megfogalmazáshoz vissza kell nyúlnunk ahhoz a kérdéshez, hogy mit nevezünk „peremnek”, olyan határnak, melyen kívül esők a peremre szorultak. Mivel hívőként teszem fel a kérdést, meglátásom szerint a túlvilági szempontokat is komolyan kell mérlegelni ennek eldöntésében. A túlvilági szempontok szerinti besorolásnál az egyik legfontosabb kérdés a hithez való viszony kell, hogy legyen. Hiszen akinek a hite gyenge, az Evangélium megélésének szempontjából peremre szorult ember. (Jézus is a körülötte sodródó embertömegeből csak a komoly hitben élőkön tudott segíteni.) Ma már Európa is missziós terület, mert a hit szempontjából egyre nagyobb tömegek szorulnak a peremre, az ateista világ felé. Egyre szélesedik még mindig azok köre, akik vasárnapi keresztények, a hétköznapiakban nem élnek meg hitüket, amit a mélyen hívők igyekeznek megtenni napról napra. Ezekhez a peremre szorult emberekhez elvinni a hitet nagyon nehéz, mert általában bezárkóznak, mondván: „hagyjál békén, jól elvagyok a magam által épített várban, a magam kreálta Istenhitben”.

A katolikus templomokban a Tabernákulum csendjében várakozó, Oltáriszentségben valóságosan köztünk lakó Jézus Krisztus hitünk központja, a forrás és csúcspont egyszerre. A köréje hittel gyülekező hívek a mag, onnan távolodva, akiknek a hite már (vagy még) gyenge,

a hit szempontjából peremre szorulnak tekinthető, annak is kell tekintenünk.

A társadalmi, evilági meghatározás szerinti peremre szorultakhoz sokkal könnyebb elvinni Krisztus örömhírét, az eredmény elég hamar látványos jeleket mutat. A hitben peremre szorultakat még megszólítani is nehéz, nemhogy Isten kegyelmével elindítani őket a változás útján. És ezek az emberek tömegesen léteznek, hitükben „vegetálnak” templomainkban! Hitük gyengesége miatt sokszor belesodródunk tévtanításokba is. Megszólításuk, Isten felé történő elindításuk csak a hitben igen mélyen gyökerező ember hatására lehetséges, akiből „sugárzik” a Szentlélek. Ez az igazi nagy kihívás ma az Egyház számára. Az ő kimozdításuk a langyos létből sokkal nehezebb, mint a „látványosan” peremre szorultak megsegítése.

A társadalmi, evilági meghatározás szerinti peremre szorultakat a társadalom is hivatalosan segíti, mely mellé nagyon jó, ha a hit oldala is oda tud társulni. De meglátásom szerint Egyházunknak elsősorban a saját hívei között még mindig egyre szélesedő körben jelenlévő hitben peremre szorultakkal kellene elsődlegesen foglalkozni. Az anyagi okok, vagy betegség alapján peremre szorultakkal – hála érte az Istennek – mindig van, aki foglalkozik, mert elég hálás terület, hamar van eredmény, és hálás a „célcsoport” is. Egyházunkon belül a hit szempontjából peremre szorultak megsegítése lelki támogatása azonban több mint kihívás.

Ezt a lelki segítséget az Egyház megújítása nélkül valószínűleg nem lehet „tömegesen” megadni. A változást pedig a szentmisénél kellene kezdeni, ahogy Barsi Balázs atyától hallottuk az Eucharisztikus Kongresszuson. A szentmise megújítása azonban egyelőre várat magára; a tendencia éppen az ellenkezőjét mutatja az elmúlt évtizedekben. A szentmise elkezdett közelíteni a protestáns testvéreink istentiszteletéhez, ami az Egyház kétezer éves történelmét tekintve a hit gyengülését eredményezi a katolikusok között, nem pedig annak erősödését – ahogy a jelek ma már jól mutatják. Talán ezért is – egy-egy helyi csodálatos kegyelmi látogatás kivételével – a segítség az evilági szempontok szerint meghatározott peremre szorultak felé nyilvánul meg elsődlegesen Egyházunkban.

Imádkozzunk azért, hogy a hitben peremre szorultak közül minél többen vissza tudjanak fordulni Krisztushoz, aki az Oltáriszentségben közénk jön minden szentmisében, és köztünk marad a

Tabernákulumok csendjében rám, rád várok! Igyekezünk Vele
minél gyakrabban találkozni, hogy cselekedetünkkel a hitbeli
megújulásra adjunk egy kis esélyt!

Jánossy Gábor
(Tengernek Csillaga, XIX/1.)